

Ki az úr a kocsmában?

Úgy döntöttem, hogy kitörök otthonom porfészkéből, és szellemi rehabilitációra megyek Nitához abba a kocsmába, amit pont róla neveztek el. Az út elég göröngyös volt errefelé. Nitáék hoztak ide autóval, a sofőrünk egy férfi volt. Különös látványú erdős részen kellett idejönni, annál is furcsább kanyarokon keresztül. Az alkalmi sofőr hallgatott, jobb is így, mert legalább nem kezdett el nekem szóvicceket mesélni, vagy bonyolult földrajzi kérdéseket feltenni a származási helyemről, mert abban nagyon precízek. A férfiak szeretik magukat térben pontosan behatárolni, folyton ezek a mitől-merre kérdések, konkrét házsorokra emlékeznek, pedig nálam csak a szülőfalum közepe létezik, ahol az én házam áll. A sofőr tehát hallgatott, a nőnek pedig feltűnt, hogy valamilyen homály van a levegőben. *Köd? Pára? Füst?* – tanácskoztak, de végül Nita kisiskolás húga mondta ki a frappáns választ: *Az állatok „húkolnak”*. Bár senki nem értette, a talány megoldódott. Végül megérkeztünk Nitáék házához.

A táblát – melyen Nita neve áll – félig megette a rozsda, viszont már évek óta kitartóan díszileg a szomjazók szeme előtt, nem mint ha ez feltűnne nekik, minthogy valószínűleg a zárás időpontja sem érdekli őket Nita elmondása szerint. Lehet hűsvét, karácsony, a szomjazó férfi számára nincs az a szöges dróttal ellátott kapu, amin át ne mászna, kockáztatva ezzel heréi épségét. Pedig a nők mindig bezárják a kapukat, ugyanis ezt a kocsmát nők tarják fenn. Ők azok, akik nap mint nap felveszik rezzenéstelen, finom arckifejezésüket, hogy aztán este ráncosan mélyedjenek párnájukba. A kocsmá a tulajdonosok házudvarában van, nem figyelem meg különösebben a férfiak tekintetét, csupán egy tűnik fel, aki oldalról közelít. Már a fél szemére sem lát, és miután hajbókol, elcsúszik elég csúnyán. Nita szerint az ilyen egyáltalán nem kell figyelembe venni, megesik gyakran. A férfiak itt előbb-utóbb úgyis felszednek egy kisebb sérülést, mint például, amikor betörnek a fejüket a kőbe, és esés közben, vagy horzsolásokat szenvednek verekedések alkalmával. Nita elmeséli, hogy a pasi, aki elesett, ezúttal elég szépen megúszta, ugyanis a múltkor, amikor majd' széthugyozta magát és nem talált bele a vécébe, elindult a patak felé és szabályosan begurult a vízbe. Állítólag amikor magához tért, még élvezte is a fürdözést. A férfiak mindig jól érzik magukat a lyukakban, és addig keresgélnek, amíg végre meg nem mártóznak egyben. És mérhetetlenül szomjasak. Tóni is nagyon szomjazott, aki Laurára, Nita egyik ismerősére izgult volna rá, és

Laura is szívesen lett volna Tóni oázisa, de eszébe jutott régen borotvált lába és ez szemérmes tiltakozásra készítette őt. Tóni így egyedül maradt, nézve a patak békanyálas vizét.

Az egyik pasi rám lehel oldalról. *Oh, Laura! Hát visszajöttél?* – örül, vigad. *Ez nem ő, te – okítja Nita –, Laura tegnap volt.* A szomjas férfi megpróbál modorosabban beszélni, de minél jobban igyekszik, annál inkább visszájára fordul az egész. Megpróbál közelebb férkőzni, száját a nyakához emelni, szerencsére túl száraz a pofázmánya ahhoz, hogy nyomot hagyjon rajtam. Az arc itt mellékes, van fenekem, combom, nő vagyok, Kata, Gyöngyi, Anna, egyre megy, lényeg hogy vagyunk, mozgunk a kantanyán. A nők ott értük vannak, gondolják. Nita közben mosogat, dús mellei ott feszülnek a bárpult mögött, töltögeti a féldecis poharakat, megy a pálinka. A száraz ajkú piszkos munkarúhás őt is ölelgetni próbálja, fejet hajtana a mellek előtt, mert ezek a férfiak mind nagyon tudnak szeretni. Csak mégis mindent másképp csinálnak, másként beszélnek, és másképp csorgatják a nyálukat, mint átlag társaik.

A száraz ajkú aztán kint kezd el vitatkozni. Furcsa nekem ez a stílus, de nem idegen, már hallottam hasonló hanghordozást, mikor Olaszországban voltam. Az utca zengett az olaszoktól, szépen, magasan intonáltak. Az egyik biciklis különösen dühös volt, mikor elébe hajtott egy autónak, majd üvöltözve, ám mégis önfeledt könnyedséggel kikérte magának a dolgot *Che cazzo fai?!* formában. Itt is elhangzik a férfivita közepette ugyanazzal az indulattal és könnyedséggel a *Mi a faszt csinálsz?!* szemrehányás, amit néhány felesel mindjárt kompenzálnak. Nita mosogatót kezd el szeretni, pontosabban a lefolyó csöveit szeretné kitisztítani, de ehhez kell egy tettere kész férfi a kocsmázók közül, aki a megfelelő benyúlással veszi ki a csöveket. Majd egy újabb benyúlás következik, ezúttal a mosdó belsejébe, de most igencsak mellényúl a pasas, mert ujjai véreznek, és Nita sikít. A tettek embere, az egyetlen cselekvőképes férfinak elvérzik. Egy üvegszilánk okozhatta, bár a férfi meg se nyikkan, valószínűleg nem is érezte nagyon, azonban a nők sebtapasztól kiáltanak, ami ott hever végig a szemük előtt. Végül mégsem volt rá szükség.

Este finom koktélokot iszom, aminek elkészítéséhez Nitának kiváló érzéke van. Ott ülünk a női sarokban, a falak telis-tele vannak plakátozva metroszexuális férfiideálokkal. Róza mama pedig mutatni szeretne nekünk valamit. Látott egy férfit, egy igazit egy filmben, és most meg is mutatja nekünk. Kihozza Nita piciny laptopját és elkezd engedelni a filmet. Amíg a szomjas férfiak hangosan hahotáznak, a nők olvadoznak a portugál fickótól. Róza mama pedig kijelenti, hogy minden spanyol férfi szép, még akkor is, ha hőse nem éppen spanyol, a nőknél a fogalmi eltérések nem számítanak annyira, a lényeg, hogy érzékük van a szépséghez.

Béla betér a kocsmába izzadtan, felhevülve. Gita szalad utána botjával, magasan hadonászik, és az égre mutat. *Ha még egyszer megtörténik, akkor...!* – mondja felbőszülve Gita, majd elmegy. *Na, mi a mai nap tanulsága, Béla?* – kérdezik társaik. *Gyorsan szarj, tovább élsz!* – feleli még mindig nagyokat lélegezve. Béla ártatlannak vallja magát mindenben. Ő csak Gita támadó kutyáját akarta elijeszteni egy kővel, de a célzás nem jött össze. Nem a kutyát, hanem egy guggoló nőalakot talált el. Pechére Gita mindig a sarokban szarik, ezt Béla nem tudhatta. Gita épp az utolsó nyomta, térdre borulva az erőlködéstől, amikor a férfi megzavarta. Gita tehát félig-meddig befejezve dolgát szaladt Béla után, de az üldözött hím most már szabad, egy időre.

Röviddel a női dolgok megbeszélése után összeülünk a férfiakkal. Szerelmes verseskötetek kerülnek elő, Éva kocsmárosné verseket kezd el olvasni annak a férfinak, akinek testszörzete elég jól látszik, mivel túl rövid a felsője, de hát itt ez nem számít. A pasi ráadásul szlovák, a felét se érti az elhangzottaknak. Róza mama odaszól Évának: *Moss már*

haját Éva! – de ő a fáradtságra és a nagy hőségre hivatkozik. A férfi bár félrészeg, megpróbál homályos szemekkel tekintetből olvasni, ha már a szöveget nem érti. Igyekszik, ez nem vitás, Éva pedig élvezzi a játékot. Elhangzik egy mondat, amiből a férfinak sikerül megértenie egy szót. „*Szajha*” – ezt mindjárt megértette, mondja, és el is ismétli többször egymás után önfeledten, hogy igen, ezt értette. Ekkor megjelenik a késelős fickó. Keresi a kocsmában a családját, fenyegetőzik, repül az asztal, repülnek a verseskötetek. A maradék két félszég férfi az asztal alatt folytatja a szunyókálást. *Ha már család nincs, akkor féldecit!* – utasít a késelős. De Nita ekkor határozott testtartással közli: *Nincs több féldecit!* A férfiak távoznak, a kocsmá bezár, a nők aludni térnek.

Kádár János a rendszerváltás éjszakáján imádkozik, 2011

